

א

1. ניקול ברנר-קדיש

2. רותי ברנר-קדיש

3. מתן ברנר-קדיש

נגד

שר הפנים

ב

בבית-המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

[29.5.2000]

ג

לפני השופטים ד' דורנר, ד' ביניש, ע' ר' זועבי

ד

העותרות 1-2 (להלן – העותרות), שותפות לחיים זה שבע שנים, הן אזרחיות ישראליות. מקום מושבן הקבוע הוא במדינת קליפורניה שבארצות-הברית. בתאריך 12.1.1996 ילדה העותרת 2 (להלן – האם) את העותר 3 (להלן – הבן), לאחר שהרתה באמצעות תרומת זרע. הבן אומץ על-ידי העותרת 1 (להלן – האם המאמצת), בהסכמת האם, על-פי צו אימוץ שניתן על-ידי בית-משפט במדינת קליפורניה – מקום לידתו של הבן ומקום מושבם של שלושת העותרים. בתעודת הלידה שהונפקה לבן נרשמה האם המאמצת כהורה נוספת. העותרות, המבקשות לחזור לישראל, והשוהות בה לצורכי לימודים זה כשנתיים, הודיעו לפקיד הרישום על אימוץ הילד על-ידי האם המאמצת, בהסתמך על תעודת הלידה ועל פסק-הדין האמריקני, וביקשו לרשום את האימוץ במרשם התושבים. פקיד הרישום סירב, בנימוק שמבחינה ביולוגית קיומם של שני הורים מאותו מין אינו אפשרי, וכי אין הוא חייב ברישום שאינו נכון על פניו. מכאן העתירה.

ה

בית-המשפט העליון פסק:

ו

- א. (1) כללי המשפט הבינלאומי הפרטי מחייבים, כי מעמד אישי של אדם יוכר באופן אחיד בכל המדינות. בפיצול הסטטוס יש כדי לפגוע הן בתקנת הציבור והן בתקנת הצדדים. רק במקרים יוצאים מן הכלל, כאשר הסטטוס הזר פוגע בתקנת הציבור של המדינה שבה מתבקש הרישום, הוא לא יוכר (373ב).
- (2) לתקנת הציבור של המדינה שבה התבקש הרישום – העלולה להיפגע אם יאושר הרישום המבוקש – ניתן פירוש מצמצם (373ג).
- (3) אי-הכרה בצו אימוץ זר משחררת את ההורים המאמצים מחובותיהם כלפי המאומצים, ובכך פוגעת בזכויות ובאינטרסים של הילדים (374ג – ד).
- (4) אשר-על-כן, נראה כי צו האימוץ הזר תקף בישראל כל עוד לא נפסל בהליך שיפוט (374ה).

ב. (1) הלכה היא שפקיד רישום אינו מוסמך לקבוע מהו תוקפו של הרישום שאותו הוא נדרש לרשום, אלא חייב הוא לרשום את אשר האזרח אומר לו, אלא אם מדובר ב"אי-נכונותו של הרישום הגלויה לעין ואינה מוטלת בספק" (1374).

א

(2) הרישום במקרה הנדון אינו משקף את ההיבט הביולוגי, כי אם את ההיבט המשפטי. אך מובן הוא, כי לכל מאומץ יש שתי אימהות – האם הביולוגית והאם המאמצת – וצו האימוץ אף אינו מבטל בהכרח את הקשר המשפטי בין המאומצים להוריהם הביולוגיים (375 – 1).

(3) אשר-על-כן אין ממש בטענת המשיב שלפיה הוא רשאי לסרב לבצע את הרישום בשל אי-נכונותו הגלויה לעין של הרישום המבוקש (375 ד).

ב

ג. אליבא דשופטת ד' ביניש):

(1) התשובה לשאלה אם אימוץ העותר 3 על-ידי העותרת 1 יוכר כבעל תוקף במשפטנו טרם נידונה על-ידי בית-משפט זה, והיא מעוררת שאלות מורכבות, ובהן שאלות מתחום המשפט הבינלאומי הפרטי. אולם תהיה התשובה לשאלות אלו אשר תהיה, ההכרעה בהן אינה נתונה בידיו של פקיד הרישום (1376 – 377 ב).

ג

(2) טענת המשיב במקרה הנדון, שלפיה אי-נכונות הרישום המבוקש "גלויה לעין" בשל היעדר אפשרות להכיר בשתי אימהות לאותו ילד, איננה אלא לבוש שונה לטענה שאין להכיר באימוץ המבוסס על יחסים חד-מיניים בין ההורה הביולוגי להורה המאמץ. עמדה זו, שהיא אחת מהעמדות האפשריות לגופה של הסוגיה, איננה יכולה להנחות את פקיד הרישום בבואו להפעיל את סמכויותיו לפי [חוק מרשם האוכלוסין](#), תשכ"ה-1965 (377 ג – ד).

ד

ד. (דעת מיעוט – השופט ע' ר' זועבי):

(1) בכל הנוגע לרישום שמות ההורים מהווה הרישום במרשם התושבים ראיה לכאורה לנכונותו על-פי האמור בסעיף 3 [לחוק מרשם האוכלוסין](#) (380 ד – 381 ד).

ה

(2) אשר-על-כן, השמירה על אמינות המרשם מחייבת הענקת סמכות לפקיד הרישום לבדוק לעומק את נכונות העובדות הצריכות רישום. מכאן, שכאשר מתעורר ספק סביר בדבר תקינות הרישום או בדבר נכונותו או תוקפו, רשאי פקיד הרישום לסרב לבצע את הרישום (381 ה – 1).

(3) משמעות סירובו של פקיד הרישום אינה כי פקיד הרישום מוסמך או מסוגל לבדוק בתוקפם של פסק-דין זר או של תעודה זרה ולפסוק בהם, אלא רק כי הוא מפנה את האזרח לערכאה המתאימה (382 א – ד).

ו

(4) במקרה הנדון, מתעורר ספק רב בדבר תוקפו של צו האימוץ הזר ובדבר סיכויי ההכרה בו משום [שחוק אימוץ ילדים](#), תשמ"א-1981 אוסר לכאורה על אימוץ ילד על-ידי בני-זוג מאותו המין (381 ז).

ז

(5) בניגוד לפעולה של עריכת נישואין, שהיא פעולה טקסית במהותה, ההכרזה על אימוץ קטין שנעשתה בבית-המשפט הזר היא פעולה מהותית המשנה את הסטטוס של הנוגעים בדבר ומשפיעה על גורלם ועל חייהם. אשר-על-כן, פסק-דין שניתן במדינה

זרה וקובע מעמד אישי של אדם כמאומץ, אין לו תוקף בישראל מכוחו הוא, ועל-מנת שיהיה לו תוקף כלשהו הוא טעון הכרה (1382 – 383א).
 (6) מכאן, שפקיד הרישום פעל באופן סביר כשסירב לרשום, על סמך צו האימוץ הזר, את העותרת 1 כאמו של העותר 3, ואין מקום להתערב בשיקול-דעתו (384א – ב).

חקיקה ראשית שאוזכרה:

- [חוק אימוץ ילדים](#), תשמ"א-1981, סעיפים 3, 16.
- [חוק מרשם האוכלוסין](#), תשכ"ה-1965, סעיפים 2(א), 3, 19ה(ב).
- פקודת מרשם התושבים, תש"ט-1949.
- חוק אכיפת פסקי-חוק, תשי"ח-1958, סעיפים 3(3), 11(ב).
- [חוק בית המשפט לענייני משפחה](#), תשנ"ה-1995, סעיף 3(ב).

חקיקת משנה שאוזכרה:

- [תקנות מרשם האוכלוסין](#) (רישומים בתעודת זהות), תש"ן-1990, תקנה 1(ג)(4).

הצעות חוק שאוזכרו:

- הצעת [חוק מרשם האוכלוסין](#), תשכ"ד-1964.

פסקי-דין של בית-המשפט העליון שאוזכרו:

- [1] [ע"א 209/54 שטיינר נ' היועץ המשפטי, פ"ד ט 241](#).
- [2] [דנ"א 7015/94 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלונית, פ"ד נ \(1\) 48](#).
- [3] [בג"ץ 143/62 פונק שלזינגר נ' שר-הפנים, פ"ד יז 225](#).
- [4] [בג"ץ 72/62 רופאיזון נ' שר-הפנים, פ"ד טז 2428](#).
- [5] [בג"ץ 58/68 שליט נ' שר הפנים, פ"ד כג \(2\) 477](#).
- [6] [בג"ץ 264/87 התאחדות הספרדים שומרי תורה – תנועת ש"ס נ' מנהל מינהל האוכלוסין במשרד הפנים, פ"ד מג \(2\) 723](#).
- [7] [בג"ץ 2888/92 גולדשטיין נ' שר הפנים, פ"ד נ \(5\) 89](#).
- [8] [ע"א 1137/93 אשכר נ' היימס, פ"ד מח \(3\) 641](#).
- [9] [דנ"א 1558/94 נפסי נ' נפסי, פ"ד נ \(3\) 573](#).
- [10] [בג"ץ 1031/93 פסרו \(גולדשטיין\) נ' שר הפנים, פ"ד מט \(4\) 661](#).
- [11] [ע"א 423/63 רוזנבאום נ' גולי, פ"ד יח \(2\) 374](#).
- [12] [ע"א 472/64 ענבי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט \(1\) 645](#).

פסקי-דין אמריקניים שאוזכרו:

- [13] *Loucks v. Standard Oil Co.* 120 N.E. 198 (1918). א
- [14] *Delaney v. First National Bank in Albuquerque* 386 P. 2d 711 (1963).
- [15] *Starr v. Erez* (No. 97 CVD 624 (D. N.C. Aug. 29, 1997) – unreported).

פסקי-דין אנגליים שאוזכרו:

- [16] *Alhaji Mohamed v. Knott* [1969] 1 Q.B. 1 (C.A.). ב
- [17] *In re Valentine's Settlement* [1965] 1 Ch. 831 (C.A.).

ספרים ישראליים שאוזכרו:

- [18] פ' שיפמן דיני המשפחה בישראל (כרך ב, תשמ"ט). ג
- [19] א' בן דרור אימוץ ופונדקאות (תשנ"ד).
- [20] מ' שאוה הדין האישי בישראל (מהדורה 3, תשנ"ב).

מאמרים ישראליים שאוזכרו:

- [21] ע' שפירא "הערות על טיבם ותכליתם של כללי ברירת הדין במשפט הבינלאומי-הפרטי" עיוני משפט י (תשמ"ד-תשמ"ה) 275. ד
- [22] P. Shifman "International Adoption" *Israeli Reports To the XIII International Congress of Comparative Law* (Jerusalem, ed. by C. Wasserstein Fassberg, 1990) 35 ה
- [23] מ' שאוה "לשאלת תוקפם ורישומם של נישואי תערוכת שנערכו בפני קונסול זר בישראל" הפרקליט מב (תשנ"ה-תשנ"ו) 188.
- [24] ז' פלק "רישום נישואין בספר התושבים" הפרקליט יט (תשכ"ג) 199.

התנגדות לצו-על-תנאי מיום 25.4.1999. העתירה נתקבלה ברוב דעות כנגד דעתו החולקת של השופט ע' ר' זועבי. הצו-על-תנאי נעשה מוחלט.

הדס תגרי – בשם העותרים 1-3;

אסנת מנדל, סגנית בכירה א וממונה על ענייני בג"צים בפרקליטות המדינה – בשם המשיב.

פסק-דין

א

השופט ד' דורנר

1. העותרות 1-2 (להלן – העותרות), שותפות לחיים זה שבע שנים, הן אזרחיות
 1 ישראליות. מקום מושבן הקבוע הוא במדינת קליפורניה שבארצות-הברית. בתאריך
 12.1.1996 ילדה העותרת 2 (להלן – האם) את העותר 3 (להלן – הבן), לאחר שהרתה
 באמצעות תרומת זרע. הבן אומץ על-ידי העותרת 1 (להלן – האם המאמצת), בהסכמת
 האם, על-פי צו אימוץ שניתן בתאריך 19.7.1996 על-ידי בית-משפט במדינת קליפורניה
 – מקום לידתו של הבן ומקום מושבם של שלושת העותרים. בתעודת הלידה שהונפקה
 2 לבן נרשמה האם המאמצת כהורה נוספת.

העותרות, המבקשות לחזור לישראל, והשוהות בה לצורכי לימודים זה כשנתיים,
 הודיעו לפקיד הרישום על אימוץ הילד על-ידי האם המאמצת, בהסתמך על תעודת
 הלידה ועל פסק-הדין האמריקני, וביקשו לרשום את האימוץ במרשם התושבים. פקיד
 הרישום סירב. טענתו הייתה, כי מבחינה ביולוגית קיומם של שני הורים מאותו מין אינו
 אפשרי, ומכאן שאי-נכונות הרישום גלויה לעין. כיוון שאין פקיד רישום חייב ברישום
 שאינו נכון על פניו, דחה הפקיד את בקשת העותרות.

ה כנגד סירוב זה הוגשה העתירה שלפנינו.

העותרים ביקשו לחייב את פקיד הרישום לרשום במרשם האוכלוסין את אימוצו של
 הילד על-ידי האם המאמצת. לבקשת העותרים הוציא בית-משפט זה צו-על-תנאי.

2. העותרים טענו, כי פקיד הרישום לא היה מוסמך לסרב לרשום את הודעתם;
 כי חייב היה לרשום את דבר האימוץ על יסוד המסמכים שהוצגו בפניו וכי סירובו נובע
 משיקולים זרים, שעניינם התנגדות ערכית לאימוץ במסגרת משפחה חד-מינית.

בתשובה לעתירה חזר המשיב על טענותיו בדבר חוסר האפשרות הביולוגית. הוא
 הטעים, כי ביסוד הסירוב לא עמדו שיקולים של תקנת הציבור, שאותם אין הוא מוסמך
 לשקול, אלא אך אי-נכונות גלויה לעין של הרישום המבוקש. עוד טען המשיב, כי
 רישום כזה אף אינו אפשרי על-פי [תקנות מרשם האוכלוסין](#) (רישומים בתעודת זהות),
 תש"ן-1990, שבגדרן חייב הוא לרשום את שמות ה"אב" וה"אם", בעוד שבתעודת

הלידה האמריקנית נרשמה האם המאמצת כ"הורה", חלופה שאינה קיימת ברישום הישראלי.

א

לדעתי, דין העתירה להתקבל.

3. כללי המשפט הבינלאומי הפרטי מחייבים, כי מעמד אישי של אדם יוכר באופן אחיד בכל המדינות. בפיצול הסטטוס יש כדי לפגוע הן בתקנת הציבור והן בתקנת הצדדים. רק במקרים יוצאים מן הכלל, כאשר הסטטוס הזר פוגע בתקנת הציבור של המדינה שבה מתבקש הרישום, הוא לא יוכר. ראו ע' שפירא "הערות על טיבם ותכליתם" של כללי ברירת הדין במשפט הבינלאומי-הפרטי" [21], בעמ' 290-291.

ב

לתקנת הציבור של המדינה שבה התבקש הרישום, העלולה להיפגע אם יאושר הרישום המבוקש, ניתן פירוש מצמצם. כפי שהסביר השופט קרדוזו, בפסק-דין של בית-המשפט לערעורים במדינת ניו-יורק:

ג

"The courts are not free to refuse to enforce a foreign right at the pleasure of the judges, to suit the individual notion of expediency or fairness. They do not close their doors, unless help would violate some fundamental principle of justice, some prevalent conception of good morals, some deep-rooted tradition of the common weal" (*Loucks v. Standard Oil Co.* (1918) [13], at p. 202).

ד

לדוגמה, באנגליה הוכרו נישואין שנערכו בניגריה בין בגיר לילדה בת 13, הגם שנישואין כאלה אסורים באנגליה, וטובת הילדה חייבה את הרחקתה מבעלה למרות ההכרה בנישואין. ראו *Alhaji Mohamed v. Knott* (1969) [16], at p. 14. מעמד מיוחד ניתן לצווי אימוץ זרים בשל השפעתם על טובת הקטינים. כך, למשל, בפסק-דין של בית-המשפט לערעורים האנגלי כתב הלורד דנינג, כי בכפיפות לפגיעה של האימוץ הזר בתקנת הציבור "[A validly created foreign adoption] should be universally recognised throughout the civilised world" (*In re Valentine's Settlement* (1965) [17], at p. 842).

ה

ו

גם בארצות-הברית הוכרו אימוצים זרים, הגם שעל-פי חוק המדינה אימוצים כאלה לא היו אפשריים. ראו, למשל, *Delaney v. First National Bank in Albuquerque* (1963) [14], at p. 714. על-פי אותו עיקרון, דחה בית-המשפט במדינת צפון-קרוליינה טענה שאין להכיר באימוץ במסגרת משפחה לסבית בשל פגיעתו בתקנת הציבור של המדינה, שאינה מכירה בנישואין בין בני-זוג מאותו מין. וכך נכתב בפסק-הדין:

ז

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

"Enforcing the adoption decree does not require North Carolina to recognize same-sex marriages. Enforcing the decree simply allows the court to determine custody of the child, as between two involved adults, based on the best interests of the child – which is the expressed public policy of the state in resolving custody matters... North Carolina has no public policy denying parental status to an individual based upon that person's sexual preferences. It cannot be known at this stage how the trial court will resolve the custody dispute. Enforcing the adoption decree only ensures that a best interest hearing will be held which is not a result that offends the good morals, natural justice or the interest of North Carolina citizens" (Starr v. Erez (1997) [15]).

אכן, אי-הכרה בצו אימוץ זר משחררת את ההורים המאמצים מחובותיהם כלפי המאומצים, ובכך פוגעת בזכויות ובאינטרסים של הילדים, שעליהם כתב השופט זילברג, כי "...לא יתכן להתעלם מהאינטרסים [של הילדים] שלו בשום צירוף מסיבות שהוא..." (ע"א 209/54 שטיינר נ' היועץ המשפטי [1], בעמ' 251). ראו והשוו גם: [דנ"א 7015/94 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלונית \[2\]](#), בעמ' 65-66; פ' שיפמן דיני המשפחה בישראל (כרך ב) [18], בעמ' 252-253.

4. נראה אפוא, כי צו האימוץ הזר תקף בישראל כל עוד לא נפסל בהליך שיפוטי. ברם השאלה בדבר תוקפו של הצו אינה דרושה להכרעה בענייננו. כדברי השופט זוסמן ב**בג"ץ 143/62 פונק שלזינגר נ' שר-הפנים (להלן – בג"ץ פונק שלזינגר [3])**: "...לא בתוקפם של הנשואים או בבטילתם קא עסקינן. השאלה שלפנינו היא... היש צידוק לסירובו של פקיד מרשם-התושבים לרשום את המבקשת כאשה נשואה...".

בעניין זה, במסגרת פסיקה עקיבה וממושכת שתחילתה בבג"ץ פונק שלזינגר [3], נקבע, שפקיד רישום אינו מוסמך לקבוע מהו תוקפו של הרישום שאותו הוא נדרש לרשום, אלא חייב הוא לרשום את אשר האזרח אומר לו, אלא אם מדובר ב"א-נכונות של רישום הגלויה לעין, והיא אינה מוטלת בספק..." (שם, בעמ' 243). הסביר זאת השופט זוסמן:

"...ברשמו את מצבו המשפחתי של תושב, אין זה מתפקידו של פקיד הרישום ליתן דעתו על תוקפם של הנישואין. חזקה על המחוקק שלא הטיל על רשות ציבורית חובה שאין היא מסוגלת למלאה. די לו לפקיד, לצורך

מילוי תפקידו ורישום המצב המשפחתי, אם הובאה לפניו ראייה שהתושב ערך טכס נישואין. לשאלה מה תוקף יש לטכס שנערך יש לעתים פנים לכאן ולכאן ובירור תוקפם חורג מגדר מרשם-התושבים" (שם, בעמ' 252).

א

ראו גם דברי השופט ח' כהן ב**בג"ץ 72/62** רופאיזן נ' שר-הפנים [4], בעמ' 2444.

על יסוד אותה הלכה חויב פקיד הרישום לרשום במרשם האוכלוסין אישה לא-יהודייה שנישאה ליהודי אזרח ישראלי בנישואין אזרחיים בקפריסין – כנשואה ואת ילדיהם של גבר יהודי ואישה שאינה יהודייה – כיהודים (**בג"ץ 58/68** שליט נ' שר הפנים [5]); לרשום אנשים שגורו גיור רפורמי או קונסרבטיבי בקהילות מוכרות מחוץ לישראל כיהודים בפרטי הדת והלאום, בעודם אזרחיהן ותושביהן של אותן ארצות (**בג"ץ 264/87** התאחדות הספרדים שומרי תורה – תנועת ש"ס נ' מנהל מינהל האוכלוסין במשרד הפנים [6]) ולרשום כנשואים יהודי אזרח ישראלי ואישה שאינה יהודייה אשר נישאו בישראל במדור הקונסולרי שבשגרירות ברזיל (**בג"ץ 2888/92** גולדשטיין נ' שר הפנים [7]).

ב

ג

5. המשיב אינו חולק על הטענה, שאין הוא מוסמך להכריע בדבר תוקף האימוץ הזר. כאמור, טענתו היא, כי סירובו מבוסס על אי-נכונות גלויה לעין של הרישום שהוא נדרש לרשום, שעל-פיו לילד יש שתי אימהות, דבר בלתי אפשרי מבחינה ביולוגית.

ד

בטענה זו אין ממש.

הרישום שלפנינו אינו משקף את ההיבט הביולוגי, כי אם את ההיבט המשפטי. אך מובן הוא, כי לכל מאומץ יש שתי אימהות – האם הביולוגית והאם המאמצת – וצו האימוץ אף אינו מבטל בהכרח את הקשר המשפטי בין המאומצים להוריהם הביולוגיים. כך מכיר **חוק אימוץ ילדים**, תשמ"א-1981, בסעיף 16, באימוץ פתוח, שבגדרו נשמר הקשר בין ילדים מאומצים למשפחתם הביולוגית. קשר זה מוצא את ביטוי במרשם האוכלוסין, וכפי שהובהר לי, הן ההורים הביולוגיים והן ההורים המאמצים רשומים בו.

ה

ו

מעבר לדרוש אוסיף, כי **חוק מרשם האוכלוסין**, תשכ"ה-1965 אינו מתייחס ל"אם" ול"אב" באופן נפרד, אלא אך מונה עם הפרטים החייבים ברישום את "שמות ההורים" (סעיף 2(א)). אפילו היה החוק מתייחס באופן נפרד ל"אם" ול"אב", לא הייתה כל מניעה לרישום האם המאמצת כאם נוספת, כפי שכאמור נרשמים צווים בדבר אימוץ פתוח.

ז

על יסוד האמור לעיל, אני מציעה לקבל את העתירה, ולהפוך את הצו-על-תנאי למוחלט.

א

כן אני מציעה לחייב את המשיב לשלם לעותרים הוצאות משפט בסך 10,000 ש"ח.

השופטת ד' ביניש

ב

מסכימה אני עם חברתי השופטת דורנר כי דין העתירה להתקבל, ושעל המשיב לרשום את פרטי העותרים במרשם האוכלוסין בהתאם לצו האימוץ הזר.

ג

בכתב-התשובה לעתירה שהגישה המדינה הודיעה באת-כוחה כי עמדת המשיב היא כי על עניינם של העותרים חלה ההלכה שנפסקה בבית-משפט זה ב**בג"ץ 143/62 הנ"ל** [3]. אשר-על-כן, עמדת המשיב כפי שהובאה בכתב-התשובה היא כי "פקיד הרישום אינו מוסמך להפעיל שיקול דעת ביחס לתקפות משפטית, המוטלת בספק, של מסמך תקף המוצג בפניו... אכן, נראה כי אם הסיבה לסירוב לרשום את העותרת כמבוקשת נעוץ בהטלת ספק בתקפות האימוץ, היה פקיד הרישום חורג מסמכותו" (סעיפים 9 ו-10 לכתב-התשובה). עוד הודיעה באת-כוח המדינה בכתב-התשובה, כי המשיב נוהג להנחות את אנשיו לרשום, ככלל, מאומצי חו"ל ומאמציהם כהורים וכלידים, "מבלי לפשפש בטיב האימוץ ובתוקפו" (סעיף 10 לכתב-התשובה). הנה-כי-כן, מכתב-התשובה עולה כי על דרך השיגרה, וככל הנראה במסגרת יישום ההלכה שנפסקה ב**בג"ץ 143/62 הנ"ל** [3], נוהג המשיב להסתפק לעניין רישום אימוצים בצווי אימוץ זרים המוצגים בפניו, בלי לחקור את התוקף המהותי של האימוץ או לבחון. מדיניות זו של המשיב מקובלת ככל הנראה זמן ניכר, והיא נראית סבירה על פניה.

ה

ט

טענת המדינה בעתירה שבפנינו הייתה, כי אין לבצע את הרישום המבוקש כמקובל על-פי המדיניות הרגילה הנוהגת ברישום לפי צווי אימוץ זרים כיוון שאין מדובר במקרה דנן בספק בדבר תוקפו המשפטי של צו האימוץ הזר, אלא ב"אי-נכונות של רישום הגלויה לעין, והיא אינה מוטלת בספק סביר". טעם זה לסירוב המשיב לבצע את הרישום המבוקש מבוסס על החרג שנבקע לחובת הרישום ב**בג"ץ 143/62 הנ"ל** [3], בעמ' 243. טענה זו אין בידי לקבל. במקרה שלפנינו, אין בידי המשיב להצביע על "אי-נכונות" גלויה לעין כאמור; פרט הרישום המבוקש אינו עובדה ביולוגית, אלא עניין הכרוך בשאלה משפטית מורכבת. התשובה לשאלה אם אימוץ העותר 3 על-ידי העותרת 1 יוכר כבעל תוקף במשפטנו, איננה פשוטה. שאלה דומה הנוגעת למתן תוקף או הכרה בהליך אימוץ זר מהסוג שלפנינו טרם נידונה על-ידי בית-משפט זה, והיא מעוררת שאלות מורכבות, ובהן שאלות מתחום המשפט הבינלאומי הפרטי. זאת ועוד, יש להניח

ז

השופטת ד' ביניש, השופט ע' ר' זועבי

פ"ד נד(2) 368

כי בנתונים עובדתיים דומים למקרה שלפנינו, יתמקד הדיון בתוקפו של האימוץ סביב שאלת הפגיעה בתקנת הציבור, כסייג להכרה באימוץ. כפי שעולה מפסק-דינה של חברתי, על דיון כאמור להיעשות בשים לב לשוני בין מושג תקנת הציבור הישראלית ה"פנימית" לבין תקנת הציבור ה"חיצונית" (ראו לעניין זה: P. Shifman "International Adoption" [22], at pp. 42-43; בג"ץ 143/62 הנ"ל [3], בעמ' 256; [ע"א 1137/93](#) אשכר נ' היימס [8], בעמ' 651-652; [דנ"א 1558/94](#) נפיסי נ' נפיסי [9], בעמ' 628). תהיה התשובה לשאלות אלו אשר תהיה, ואין לנו צורך להכריע בכך במסגרת הדיון שבפנינו, ההכרעה בהן אינה נתונה בידיו של פקיד הרישום (השוו [בג"ץ 2888/92](#) הנ"ל [7], בעמ' 94). טענת המשיב במקרה דנן, שלפיה אי-נכונות הרישום המבוקש "גלויה לעין" בשל היעדר אפשרות להכיר בשתי אימהות לאותו ילד איננה אלא לבוש שונה לטענה שאין להכיר באימוץ המבוסס על יחסים חד-מיניים בין ההורה הביולוגי להורה המאמץ. כאמור, עמדה כזו – שהיא אחת מהעמדות האפשריות לגופה של הסוגיה – איננה יכולה להנחות את פקיד הרישום בבואו להפעיל את סמכויותיו לפי [חוק מרשם האוכלוסין](#). בהיעדר טענה, שאיננה מוטלת בספק, כנגד תוקפו של צו האימוץ הזר או בדבר נכונות פרטי המבקשים – ובענייננו אין כל טענה כזו – על פקיד הרישום לרשום את פרטי העותרים על יסוד צו האימוץ ובהתאם למדיניותו ביחס לרישום לפי צווי אימוץ זרים בדרך-כלל.

מטעמים אלה אני מצטרפת לפסק-דינה של חברתי השופטת דורנר.

השופט ע' ר' זועבי

קראתי בעניין את פסק-דינה של חברתי השופטת דורנר ואת חוות-דעתה של חברתי השופטת ביניש, וצר לי כי לא אוכל לצרף קולי לקולן.

כמפורט בפסק-דינה של חברתי השופטת דורנר, עניינה של העתירה הוא בבקשת העותרים כי פקיד מרשם האוכלוסין, ירשום את העותרת 1 כאמו של הקטין – הוא העותר 3, וזאת מכוחו של צו אימוץ שהוצא במדינת קליפורניה, אשר העניק לעותרת 1 מעמד של הורה ביחסיה עם הקטין, הורות אשר מתקיימת בד בבד עם הורותה הביולוגית של העותרת 2.

בהתבססה על דברי השופט זוסמן [בבג"ץ 143/62](#) (להלן – עניין פונק שלזינגר [3]), שם נקבע בעמ' 244 כי "תפקידו של פקיד רישום, על-פי הפקודה הנ"ל, אינו אלא תפקיד של מאסף חומר סטטיסטי לצורך ניהול ספר התושבים, ושום סמכות שיפוטית לא ניתנה בידו", קבעה חברתי כי לפקיד המרשם לא ניתנה הסמכות לבדוק את תוקפו של צו

האימוץ אשר ניתן בחו"ל, וכל אשר עליו לעשות הוא לרשום את אשר האזרח אומר לו, למעט המצבים שבהם אי-נכונותו של הרישום גלויה לעין ואינה מוטלת בספק. במקרה דנן דחתה חברתי את הטענה כי אי-נכונותו של הרישום גלויה לעין תוך שקבעה כי אין כל מניעה לרשום את האם המאמצת כאם נוספת כפי שנרשמים צווים בדבר אימוץ פתוח.

עם כל הכבוד, דומני כי אין בנדון בעניין פונק שלזינגר [3] כדי להכריע את העניין התלוי ועומד בפנינו, ולטעמי ניתן לאבחן את עניין פונק שלזינגר [3] אבחון אשר יחייב מסקנה שונה מזו שהסיקו חברותיי.

בעניין פונק שלזינגר [3] מדובר היה בנוצרייה אזרחית בלגית שנישאה ליהודי ישראלי בנישואין אזרחיים בקפריסין, מאחר שאי אפשר היה לערוך נישואין בין בני-הזוג על-פי דין תורה. בעקבות הנישואין שבקפריסין ביקשה האישה להירשם במרשם התושבים כנשואה ולשנות את שמה לשם בעלה. פקיד הרישום סירב להיענות לבקשות אלה כיוון שסבר כי אין תוקף לנישואין בין יהודי ישראלי לנוצרייה. הוא הפנה את המבקשת לבית-המשפט המחוזי על-מנת שיומצא לו פסק-דין הצהרתי בדבר תוקף הנישואין.

כבוד השופט זוסמן, ואליו הצטרפו כבוד השופטים ברנזון, ויתקון ומני, דחה את עמדתו של פקיד הרישום וציווה עליו להיענות לבקשה. לעומת זאת הצדיק השופט זילברג בפסק-דין המיעוט את עמדתו של משרד הפנים.

השופט זוסמן הגיע למסקנה שאלה הגיע רק לאחר שידע על מטרתה הטכנית והסטיסטית של פקודת מרשם התושבים, תש"ט-1949 (להלן – פקודת הרישום), בקובעו בעמ' 249:

"הפקודה הנ"ל לא שיוותה לרישום במרשם-התושבים כוח של ראייה או הוכחה לשום דבר. מטרת הפקודה היא, כמו שנאמר ב**בג"צ 145/51**, לאסוף חומר סטטיסטי. חומר זה יכול שיהא נכון ויכול שיהיה לא-נכון, ואיש אינו ערב לנכונותו. לענין קביעת גילו של אדם לצורך גיוסו לצבא משמש הרישום בספר התושבים ראייה לכאורה, לא מכוח הפקודה הנ"ל, אלא מכוח התוספת לחוק שירות הבטחון, תשי"ט 1959. תעודת-זהות ניתנת לתושב, על-פי סעיף 7 לפקודה, בתור 'אמצעי זיהוי', אך איש אינו חייב לפעול על-פיה ואין אדם חייב לזהות בעל-תעודת-זהות על-פי התעודה. החזקת תעודת-זהות אינה מקנה לבעליה כל זכות שהיא: בג"צ 155/53."

מכאן מגיע השופט זוסמן למסקנה, כי אין להשתמש ברישום המצב המשפחתי להוכחת הנישואין, מה גם ששאלת תוקפם של הנישואין בסיטואציה שלפניו הינה שאלה סבוכה ביותר אשר צריך כי תוכרע על-פי כללי ברכת דין, כאשר לפקיד הרישום אין הכשירות להכריע בה. לפיכך אין זה מתפקידו של פקיד הרישום להעלות את שאלת תוקף הנישואין, ועליו להסתפק בראיה לכאורה שנערך טקס נישואין לצורך הרישום במרשם התושבים, ובלשונו בעמ' 251:

א

"הארכתי את הדיבור על האפשרויות השונות לדון נישואי-תערובת לשבט או לחסד, כדי להראות ששאלת תוקפם או בטילותם היא נכבדה ביותר, ומשבאו בני-הזוג כדי להירשם על-פי פקודת מרשם-התושבים, תשי"ט-1949, לא ניתן לקבוע כיצד יפול הדבר. פקיד הרישום אינו מסוגל לנחש, בפני איזה בית-דין יבוא הענין, כיצד ישתמש נשיא בית-המשפט העליון בסמכותו הקבועה בסימן 55 בדבר-המלך, ואין הוא יכול לחזות מראש אם יכירו בתוקפם של הנישואין או אם יפסלום."

ב

ג

ומסכם, בעמ' 252:

"דעתי נוטה לכך, כי ברשמו את מצבו המשפחתי של תושב, אין זה מתפקידו של פקיד הרישום ליתן דעתו על תוקפם של הנישואין. חזקה על המחוקק שלא הטיל על רשות ציבורית חובה שאין היא מסוגלת למלאה. די לו לפקיד, לצורך מילוי תפקידו ורישום המצב המשפחתי, אם הובאה לפניו ראיה שהתושב ערך טקס נישואין. לשאלה מה תוקף יש לטקס שנערך יש לעתים פנים לכאן ולכאן ובירור תוקפם חורג מגדר מרשם-התושבים."

ד

ה

דברים אלה חזר ואישר בית-המשפט העליון פעמים מספר, בהחילו את הילכת פונק שלזינגר [3] גם לעניין רישום הפרטים דת ולאום במרשם (ראו: [בג"ץ 58/68](#) (להלן – עניין שליט [5]); [בג"ץ 264/87](#) (להלן – פרשת תנועת ש"ס [6]); [בג"ץ 2888/92](#) (להלן – עניין גולדשטיין [7])), המצוטטים כולם בפסק-דינה של חברתי השופטת דורנר.

ו

בעניין גולדשטיין [7] התעוררו נסיבות דומות, אם כי לא זהות, לאלו שבעניין פונק שלזינגר [3], ושם סמך את ידו המשנה לנשיא ברק (כתוארו אז) על דברי השופט זוסמן בעניין פונק שלזינגר [3], בקובעו בעמ' 94:

ז

"הנה כי כן, אם פונה אישה לא יהודייה (אזרחית של מדינה פלוגית) ואיש יהודי (תהא אזרחותו אשר תהא) לפקיד המרשם, ומציגים לפניו תעודת רישום נישואין של השניים, שנערכה על-ידי קונסול של אותה מדינה

אל פלונית, על פקיד המרשם לרשום את בני הזוג כנשואים. אמת, קיים ספק בדבר סמכותו של הקונסול לערוך טקס נישואין במצב דברים זה, אך בספק זה אין פקיד המרשם רשאי להכריע... אכן, כל עוד קיים ספק זה, על פקיד המרשם לרשום את בני הזוג כנשואים, שכן 'לשאלה מה תוקף יש לטקס שנערך יש לעתים פנים לכאן ולכאן ובירור תוקפם חורג מסמכות מרשם-התושבים'..."

ב כאמור לעיל, דומני שיש להבחין בין עניין פונק שלזינגר [3] לבין המקרה קא עסקינן. בעקבות הבחנה זו, נראה לי כי יש להגיע למסקנה שונה מזו שהגיעה אליה חברתי השופטת דורנר, דהיינו שאין לרשום את האימוץ במרשם האוכלוסין כמנומק להלן:

ג ראשית, בעניין פונק שלזינגר [3] דובר ברישום נישואין, שאז כידוע, חלה פקודת הרישום; לפקודה הנ"ל, כפי שקבע השופט זוסמן כמצוטט לעיל, לא היה כל ערך הוכחתי. הפקודה לא שיוותה לרישום אפילו כוח של ראייה לכאורה, ומטרתה שימשה אך לאיסוף חומר סטטיסטי. לאור זאת קבע השופט זוסמן כי פקיד הרישום, הפועל על-פי הפקודה, חייב להיענות לבקשת האזרח ולרשמו על-פי בקשתו. אולם לא כך הם פני הדברים בענייננו. חוק מרשם האוכלוסין, שהחליף את פקודת הרישום, מעניק אמינות ומשקל ראייתי לפרטים הרשומים בו. החוק קובע במפורש בסעיף 3 שבו, כי:

ה"הרישום במרשם, כל העתק או תמצית ממנו וכן כל תעודה שניתנה לפי חוק זה יהיו ראייה לכאורה לנכונות פרטי הרישום המפורטים בפסקאות (1) עד (4) ו-(9) עד (13) לסעיף 2".

ה הדברים נקבעו גם בתקנה 1(ג)4) לתקנות מרשם האוכלוסין (רישומים בתעודת זהות):

ל"לפי סעיף 3 לחוק מרשם האוכלוסין, התשכ"ה-1965, יהיו פרטי הרישום שבתעודה זו – למעט רישום 'הלאום', 'המצב האישי' ו'שם בן הזוג', ראייה לכאורה לנכונותם".

ט בעניין גולדשטיין [7] החיל בית-המשפט את הילכת פונק שלזינגר [3], אף שחוק מרשם האוכלוסין היה בתוקף, אולם גם שם דובר על רישום נישואין, פרט רישום שהחוק, בדומה למצב ששרר בעת תחולת פקודת הרישום, שולל ממנו כל כוח ראייתי, ועל-כן לא התעורר הצורך באבחון הילכת פונק שלזינגר [3]. עם זאת, מן הראוי להביא דבריו של פרופ' מ' שאוה על חשיבותו של מרשם האוכלוסין מעבר לאיסוף חומר סטטיסטי, שנכתבו במאמר ביקורת שנתפרסם בעקבות פסק-דין גולדשטיין [7]:

"לשאלת תוקפם ורישומם של נישואי תערוכת שנערכו בפני קונסול זר בישראל" [23].

דברים אלה צוטטו בהסכמה על-ידי השופט טל ב**בג"ץ 1031/93** פסדו (גולדשטיין) נ' שר הפנים [10], בעמ' 710:

א

"אין בשום אופן להמעט מחשיבות הרישום במירשם האוכלוסין ובתעודת הזהות המוצאת מכוחו... לרישום במירשם התושבים יש ערך חשוב ביחס לנושאים שונים, הרבה מעבר 'לאיסוף נתונים סטטיסטיים'. סביר להניח, שהעותרת בפרשת גולדשטיין תיחשב גם כ'עולה' בעקבות רישום זה ותינהנה מכל אותן זכויות שעולים נהנים מהם. זאת ועוד, יש להניח שבפועל הרשויות השונות במדינה, כמו משרד השיכון, הביטוח הלאומי, שלטונות הצבא, המסים וכו' מתייחסות אל הצדדים כנשואים – באין מכשיר משפטי יעיל אחר – על סמך הרישום במירשם האוכלוסין ובתעודת הזהות. ובהתאם לכך מעניקים את הזכויות הכרוכות במעמד אישי זה כל עוד לא פסל בית המשפט תוקפם של נישואין אלה".

ב

ג

בענייננו מדובר ברישום "שמות ההורים". רישום פרט זה במרשם מהווה, כאמור בסעיף 3 **לחוק מרשם האוכלוסין**, ראייה לכאורה על נכונותו. במקרה זה נוצר קושי בהחלת הילכת פונק שלזינגר [3] שביסודה עומדים היעדר הכוח והערך הראייתי של המרשם. השמירה על אמינות המרשם מחייבת הענקת סמכות לפקיד הרישום לבדוק לעומק את נכונות העובדות הצריכות רישום. דברים ברוח דומה נאמרו בדברי ההסבר להצעת **חוק מרשם האוכלוסין**, תשכ"ד-1964. שם נאמר, בעמ' 273:

ד

"בעקבות ההוראות בדבר סמכויותיו של פקיד רישום נקבע כי הרישום במירשם, כל העתק או תמצית ממנו וכן כל תעודה שניתנה לפי חוק זה יהיו ראייה לכאורה לפרטי הרישום, מלבד המצב האישי, הלאום, הדת ושם הבן-זוג...".

ה

ו

מן המקובץ עולה, שכאשר עולה ספק סביר בדבר תקינות הרישום או בדבר נכונותו ו/או תוקפו, וכאשר רישום הפרט מהווה ראייה לכאורה בדבר נכונותו, רשאי פקיד הרישום לסרב לביצוע הרישום. במיוחד אמורים הדברים כאשר קיים ספק רב בדבר תוקפו של צו האימוץ הזר ובדבר סיכויי ההכרה בו בנסיבות ענייננו, שכן לכאורה, החוק הישראלי מונע כל אפשרות מבני-זוג בני אותו מין לאמץ ילד (ראה סעיף 3 **לחוק אימוץ ילדים** הקובע ברישה שלו: "אין אימוץ אלא על ידי איש ואשתו יחד..." וראה גם בעניין זה א' בן דרור אימוץ ופונדקאות [19], בעמ' 223). אף ייתכן שהדברים יבואו בסתירה לתקנת הציבור הישראלית, דבר העלול למנוע אפשרות הכרה בצו האימוץ הזר (ראה):

ז

א

ודוק: אין משמעות הדברים הנ"ל כי פקיד הרישום מוסמך ו/או מסוגל לבדוק ולפסוק בתוקפם של פסקי-דין זר או של תעודה זרה. החלטותיו אינן קובעות למעשה דבר, והוא רק מפנה את האזרח לערכאה המתאימה.

ב

על דרך פעולתו של פקיד הרישום כתב ד"ר ז' פלק במאמרו: "רישום נישואין בספר התושבים" [24], בעמ' 204:

ג

"למעשה נהגו פקידי הרישום בדרך שלישית מלבד אלה המתוארות בפסק הדין: [הכוונה לעניין פונק שלזינגר [3] – ע' ר' ז'], הם רשמו פרטים כגון גיל ומצב משפחתי על פי הודעת הנוגע בדבר והתעודות המוגשות על ידו. אם התעורר בלבם הן בצד העובדתי והן בצד המשפטי – הם העבירו את התיק להנהלת האגף כדי לקבל חוות דעתו של היועץ המשפטי של משרד הפנים. אם נמצא הספק בלתי מבוסס ניתנה להם הוראה לרשום את הפריט, ואילו אם הספק נשאר בעינו, ההנחיה הייתה להודיע לאדם הנוגע בדבר שלא ירשמו את הפריט עד אשר ימצא פסק דין הצהרתי מבית המשפט המוסמך. אף על פי שפקיד הרישום איננו איפוא ברה"כ לקבלת החלטות שיפוטיות, הרי הוא נהנה מעצה משפטית. יתר על כן – החלטותיו אינן קובעות דבר, אלא הוא רק מפנה את האזרח לערכאה המתאימה".

ה

בענייננו, להבדיל מעניין פונק שלזינגר [3], פקיד הרישום אינו צריך "לנחש" איזהו בית-המשפט המוסמך להכיר בתוקפו של צו האימוץ הזר ולדון בו, שכן סעיף 3(ב) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995, מסמך את בית-המשפט לענייני משפחה לדון בתובענה לאכיפתו של פסק חוץ בענייני משפחה או להכרה בו.

ו

שנית, בנוסף לאמור לעיל, נראה שיש להבחין, לצורך רישום במרשם התושבים, בין רישום נישואין שנערכו בחו"ל לבין אימוץ או גירושין שניתנו על סמך פסק-דין שניתן במדינה זרה. עריכת נישואין הינה פעולה טקסית שאינה דורשת הכרעה שיפוטית, ועל-כן על פקיד הרישום להסתפק בתעודת נישואין, ערוכה כדיון. שונה הוא המצב כאשר מדובר באקט המתייחס לעניין המעמד האישי הדורש הכרעה שיפוטית. צו האימוץ שניתן בבית-משפט קובע ומשנה את מעמדם של המאומץ ושל המאמצים – המאומץ הופך להיות הילד שלהם, ולא של הוריו הטבעיים, והמאמצים הופכים להיות הוריו. לבית-המשפט תפקיד מכריע בהליך האימוץ: אין הוא ממלא תפקיד פורמאלי גרידא,

ז

אלא ממלא הוא תפקיד של הכרעה שיפוטית ראשונה במעלה, שכן הליכי האימוץ הם בבחינת "דיני נפשות", המשנים סטטוס ומשפיעים על גורלם ועל חייהם של הנוגעים בדבר.

א

פסק-דין שניתן במדינה זרה וקובע מעמד אישי של אדם כגרוש/מאומץ, אין לו תוקף בישראל מכוחו הוא, ועל-מנת שיהיה לו תוקף כלשהו הוא טעון הכרה.

בע"א 423/63 רחנבאום נ' גולי [11], דן בית-משפט זה במטרתו ובמשמעותו של סעיף 11(ב) לחוק אכיפת פסקי-חוץ, העוסק בהכרה אינצדינטלית, ושם נאמר על-ידי השופט אולשן, בעמ' 379:

ב

"אילמלא הסעיף 11, בהתקיים דיון בתביעה שהוגשה בישראל, בבית-משפט ישראלי, אי-אפשר היה להתיר לאחד הצדדים להגיש פסק חוץ כראיה והיו דוחים נסיון כזה תוך הנימוק שכל עוד פסק החוץ לא 'הוכר' על-ידי אכרזה כפסק איכות, או על-ידי מתן פסק-דין על-סמך פסק החוץ עקב תביעה שהוגשה – אין בית-המשפט רשאי ל'הכיר' בו...".

ג

השופט אגרנט אישר דברים אלו בע"א 472/64 ענבי נ' היועץ המשפטי [12], בעמ' 650:

ד

"כוונת הדברים הנ"ל היא להראות שלא היתה מטרת המחוקק בהוראת הנזכרת אלא להסיר את הקושי הפרוצדורלי כי פסק-חוץ אינו כשיר לשמש ראיה 'אגב דיון בענין אחר' כל עוד לא ניתן לו תוקף...".

ה

מדברים אלה אתה למד כי פסק חוץ שטרם הוכר אינו כשיר לשמש כראיה, ופקיד המרשם רשאי לבקש מהצדדים להמציא פסק-דין הצהרתי המכיר בפסק-הדין הזר.

נניח לרגע קט כי שני בני-זוג יהודים הנישאים כאן כדת משה וישראל נוסעים לחו"ל ומתגרשים שם בגירושין אזרחיים על סמך פסק-דין זר; האם יוכל פקיד הרישום לרושםם כגרושים על סמך פסק-הדין הזר שטרם זכה להכרה? התשובה בהכרח שלילית על-אף העובדה שפריט זה אינו מהווה ראיה לכאורה. סעיף 19(ב) לחוק מרשם האוכלוסין, מסמך את פקיד הרישום לפנות לבית-המשפט לענייני משפחה ולבקש פסק-דין הצהרתי המאשר את נכונות הנטען.

ו

ז

מסקנתה של חברתי אף אינה משרתת מדיניות רצויה. רישומו של צו אימוץ במרשם האוכלוסין, על-אף הספק הרב בנכונותו ובתוקפו בישראל, יפגע באמינות המרשם ויפגע בטובת הילד המאומץ. כך שהדבר עלול ליצור פיצול סטטוס לגביו, שכן בפני

החוק, לא ייחשב הילד כמאומץ על-אף היותו רשום במרשם האוכלוסין ככזה. הדבר אף יפתח פתח רחב לרישומם של צווי אימוץ מפקקים שברור שלעולם לא יקבלו הכרה כלשהי במדינת ישראל, ואשר לגביהם יסתפקו המבקשים ברישומם במרשם האוכלוסין.

בענייננו, נראה שפקיד הרישום פעל באופן סביר ובמסגרת שיקול-הדעת המוענק לו, משסירב לרשום על סמך צו האימוץ הזר את העותרת 1 כאמו המאמצת של העותר 3. הספק המשפטי בדבר תוקפו בישראל של צו אימוץ שטרם זכה להכרה, התא המשפחתי היוצא-דופן שיוצר הצו והסתירה הלכאורית הקיימת ברישום שתי אימהות לקטין, די בהם כדי להצדיק את עמדת המשיב לא לבצע את הרישום בטרם הכרה בצו האימוץ, ובמקרים כגון דא על המשיב להפנות את העותרים לבית-הדין לענייני משפחה כדי להכיר בצו האימוץ.

בשולי הדברים אעיר, כי אמנם העותרים אינם מבקשים כי האימוץ יוכר על-ידי הרשויות השונות בישראל הכרה שמשמעותה כי חובותיה וזכויותיה של העותרת 1 כלפי הקטין כהורה יוכרו ככאלה. אולם עיון בעתירה מראה שמרבית טיעוני העותרים הם בדבר נפקות הרישום ובדבר חשיבות ההכרה באימוץ. בפועל, העותרים אינם דורשים רישום גרידא, אלא הם מחפשים הכרה דה פקטו באימוץ. לשם כך היה עליהם לפנות מלכתחילה לבית-המשפט המוסמך על-מנת לקבל הכרה בצו האימוץ. נכונה בעניין זה טענת המשיב, שלפיה, אם לפקיד הרישום יש פונקציה רשמית גרידא, מאחר שרישומו חסר נפקות מעבר לעובדת הרישום עצמו, אזי לא ניתן לפנות לתוצאות אי-הרישום המהותיות על-מנת להצדיק רישום. אם אכן לרישום בנסיבות אלה יש נפקות, אז ודאי שאין ליטול שיקול-דעתו של פקיד הרישום.

אשר-על-כן, לו דעתי הייתה נשמעת, הייתי דוחה את העתירה.

הוחלט ברוב דעות כאמור בפסק-דינה של השופטת דורנר.

ניתן היום, כ"ד באייר תש"ס (29.5.2000).

מיני-רציו:

* משפט בינלאומי פרטי – פסקי חוץ – תוקפט

פסק אימוץ זר – האם נדרשת הכרה שיפוטית בו כתנאי לביצוע רישום במרשם האוכלוסין על-פיו.

* משפט חוקתי – זכויות הפרט – זכויות הומוסקסואלים ולסביות

משפחות חד-מיניות – האם אימוץ ילד על-ידי בני זוג חד-מיניים נוגד את תקנת הציבור בישראל – תוקפו בישראל של צו אימוץ שניתן בחו"ל במסגרת קשר משפחתי חד-מיני.

* משפט חוקתי – מרשם האוכלוסין – רישום

תוקף הרישום – ערכו הראייתי – רישום על-פי צו אימוץ במדינה זרה – האם דינו כדין רישום נישואין שנערכו בחו"ל – היקף סמכותו של פקיד הרישום – האם רשאי לסרב לרשום אימוץ שנעשה בחו"ל במסגרת קשר משפחתי חד-מיני.

* משפחה – אימוץ – במשפחה חד-מינית

תוקפו – האם נוגד את תקנת הציבור בישראל.

* משפחה – אימוץ – צו אימוץ

שניתן מחוץ לישראל – האם יכול להיות בסיס לרישום במרשם האוכלוסין בישראל.

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש](#)[כאן](#)